BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 849 2 de novembre de 2026 Pàg. 001

ARQUEBISBE

CARTA DOMINICAL

357. EL SILENCI DE LA MORT

1 de novembre de 2026

Hi ha un silenci peculiar als cementiris. No és ben bé absència de paraules, sinó una presència discreta de moltes vides que han deixat empremta. Passejant entre les tombes, llegint noms, dates i paraules gravades a la pedra, descobrim que cada sepultura guarda una història: uns ulls que van mirar, unes mans que van treballar, uns cors que van estimar, unes llàgrimes vessades i unes esperances que van sostenir una existència.

Per Tots Sants, l'Església ens convida a entrar en aquest silenci amb una mirada diferent. Els cementiris no són només el lloc dels morts; són també espais de memòria, d'agraïment i d'esperança. Hi reposen els nostres pares i mares, els avis, els familiars, els amics, persones que potser ja ningú no recorda fora d'un nom escrit damunt una làpida. Però, per a Déu, ningú no és anònim. Ningú no cau en l'oblit.

La fe cristiana afirma una cosa admirable: la nostra vida no acaba en el silenci de la mort. El silenci de la tomba no és l'última paraula. L'última Paraula és Jesucrist, mort i ressuscitat. Ell ha travessat la mort i ens ha obert el camí de la vida per sempre. Per això, quan recordem els nostres difunts, no ho fem només amb nostàlgia. Els recordem amb amor; i l'amor, quan neix de Déu, és més fort que la mort.

Els cementiris ens conviden també a preguntar-nos com vivim. Com deia Sòcrates —segons ens ho transmet Plató—, «una vida sense examen no val la pena de ser viscuda». Potser també podríem dir que una vida sense aquella santa inquietud que ens interroga sobre qui som, d'on venim i cap a on anem, acaba oblidant la profunditat del misteri que l'habita. Davant la mort, aquestes preguntes esdevenen encara més profundes: què estem fent amb el do de la vida? Què romandrà de nosaltres en el cor dels altres? No es tracta de viure anguniats, sinó de viure desperts, amb aquella santa inquietud que ens impedeix conformar-nos amb una existència superficial i ens obre a cercar allò que és veritable, bo i etern.

Els cementiris són també una escola d'humilitat. Davant les tombes, cauen moltes de les diferències que ens separen: la riquesa i la pobresa, l'èxit i el fracàs, els honors i les aparences. Resta allò que ha estat veritable: l'amor que hem donat, el bé que hem fet, la misericòrdia que hem rebut i ofert. Perquè tota vida, fins

i tot la més humil, deixa una herència de memòria, amor i humanitat. Per això, visitar el cementiri pot esdevenir una pregària. Podem pronunciar els noms dels qui estimem, donar gràcies per tot el que hem rebut d'ells i encomanar-los a la misericòrdia infinita de Déu. I podem renovar també la nostra esperança: un dia, nosaltres mateixos serem esperats més enllà del silenci.

En la solemnitat de Tots Sants i en la Diada de Difunts, els cementiris ens parlen. En el seu silenci ens anuncien que la memòria és més profunda que el record i que l'amor és més fort que la mort. Perquè Déu, que ens ha creat per amor, no ens ha creat per al no-res, sinó per a la comunió eterna amb Ell. De fet, l'amor veritable deleja sempre eternitat.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat